

Lindy Hoppers, Harlem Martin Munkácsi, 1936

Meer dan zes jaar nadat Munkácsi's foto's werden afgedrukt, lanceerde *Life* een groter artikel over de lindy hop, waarin het magazine de lindy omarmde als 'America's Folk Dance'. Hoewel het talent van veel Afro-Amerikaanse dansers ontegensprekelijk was, maakte racisme het hen nog steeds onmogelijk om te kunnen genieten van het respect, de formele erkenning en de werkomstandigheden die pasten bij hun talent. De pioniers van de Afro-Amerikaanse salondans, zelfs de professionele lindy hoppers, werden niet erkend door de toenmalige critici. Op 19 mei 1940 schreef John Martin, danscriticus voor de *New York Times*, het volgende: 'De wedstrijddanser is in de eerste plaats simpelweg een recreatieve danser die zich bewust wordt van zijn gave, zich hierop concentreert, en uitpakt voor zijn toekijkende vrienden om zijn superioriteit bevestigd te zien. Om dit proces mee te maken moet je gewoon naar de Savoy Ballroom in Harlem gaan en naar de lindy hoppers kijken: in se nog altijd recreatieve amateurs, die zich uitsloven om zich helemaal uit te leven in hun specifieke specialiteit. Of sta even stil op Broadway rond theatertijd en applaudisseeer voor de kleine negerjongens die dansen voor kleingeld met een oprechte trots om hun vaak povere verwezenlijkingen. Van hier is het nog een grote stap naar de verwezenlijkingen van een Alicia Markarova of een Paul Haakon, al is het wel al een stap in de goede richting.'²